

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΜΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΘΑΒΟΝΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ !

'Η νεκροφάνεια, ή ιστορία και ή έπιστήμη. 'Η πεθαμμένη γυ ναίκα του έμπόρου της Κολωνίας. Πώς την έσωσε ό νεκροθάφτης πού πήγε να κλέψη τιά δαχτυλίδια της. Ζωντανοί που θάβονται ως νεκροί στους πολέμους και τις επιδημίες. 'Η νεμιάς νέας από τη Βρεττανία. Τι κανουν ή πολλές συζητήσεις. Τί άπεκαλύφθη κατά την έκταφή των νεκρών του Κοιμητηρίου των 'Αθών στο Παρίσι, κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ δέν υπάρχει χειρότερος έφιάλτης από τόν νά ιδή κανείς στον ύπνο του ότι τόν έθαψαν ζωντανό, μέσα σ' ένα στενό και σκοτεινό τάφο. Καί δέν υπάρχει άνθρωπος, πού νά μή σκέφθηκε ποτέ μέ αγωνία, ότι μπορεί νά τόν θάψουν χωρίς νά έχη πραγματικά πεθάνει.

Είνε βίαιος άραγε αυτός ό φόθος ; Μπορεί κανείς νά θεωρηθή ως νεκρός, ενώ πράγματι δέν είναι ; Δυστυχώς, ναι. 'Η ιστορία αναφέρει ένα πλήθος παραδειγματα για ανθρώπους πού θάφτηκαν ζωντανοί, και ή λάτρικη δυστυχής δέν είναι ακόμη εις θεόν νά πιστοποιή άπόλυτως άν ένας νεκρός είναι στ' αλήθεια νεκρός ή διατηρή ακόμη μέσα τόν ίχνη ζωής.

'Αν θέλαμε ν' αναφέρουμε όλα τά παραδείγματα ανθρώπων πού θάφτηκαν ζωντανοί, θά έπρεπε νά γεμίσουμε ολόκληρες σελίδες. Εά περιορίσουμε λοιπόν στά πιο χαρακτηριστικά και βεβαιωμένα.

Κατά τό 1571, ή γυναίκα ενός πλουσίου έμπόρου της Κολωνίας, βρέθηκε ένα πρωί άναίσθητη μέσ' στην κρεβάτοκάμαρά της. 'Επειδή δέν παρουσίαζε πια ίχνη ζωής, την νόμισαν για πεθαμμένη και την έθαψαν μαζί με όλα της τά κοσμήματα. 'Ο νεκροθάφτης όμως, πού είχε ιδή τά πολύτιμα χρυσαφικά της νεκρής, την ίδια νύχτα άνοιξε τόν τάφο της, με τόν ίερόσυλο σκοπό νά τά κλέψη. Μά τά δαχτυλίδια της δυστυχισμένης γυναίκας δέν έβγαλαν εύκολα από τά κοκκαλιναμένα δαχτυλίδια της. Γι' αυτό ό τυμβωρύχος άρχισε νά τά τραβά ή δύναμι κι' αυτό έπληρωσε την δόνη νεκρή από τη νεκροφάνειά της. 'Αρπάχτηκε από τό χέρι του νεκροθάφτη και έκεινος τρομοκρατημένος, με την ψυχή στα δόντια, έφυγε τρέχοντας για νά σωθή από τόν βρυκόλακα. 'Αμέσως έπειτα ή άναστημένη βγήκε από τόν τάφο της, τυλιχτική στο σώσόν της και πήγε στο σπίτι της, από τό οποίο την είχαν ξεπροβοδίσει με θρήνους και με νεκροσήμες ψαλμωδίες. Χτύπησε την πόρτα της και φώναξε έναν από τούς υπηρέτες της με τ' όνομά του. Μά κι' αυτός νόμισε πως είχε νά κάνει με βρυκόλακα και τόβαλε στα πόδια αφήνοντας τη δυστυχισμένη γυναίκα νά τουρτουρίζη έξω από την πόρτα.

Στό τέλος ή φωνές της άναστάτωσαν όλο τό σπίτι και κατέβηκε ό ίδιος ό άνδρας της, ό οποίος με δάκρυα χαράς δήχτηκε την γυναίκα του πού γυρίζει από τόν κάτω κόσμο. Σέ λίγες μέρες ή άναστημένη συνήλθε έντελώς από τις μακάθριες περιπέτειές της και έζησε πολλά χρόνια ακόμη, προκαλώντας ως τόν ψωμαστήκό της θάνατο την περιέργεια και τόν θαυμασμό όλου τού κόσμου.

Στήν εκκλησία των 'Αγίων 'Αποστόλων στην Κολωνία υπάρχει ένας πίναξ πού παριστάνει την καταπληκτική αυτή ιστορία.

Κατά τούς μεγάλους πολέμους και τις επιδημίες μέσα στα πλήθη των νεκρών, συμβάίνει συχνά νά ταφοούν κατά λάθος και ζωντανοί και ή μπορεί κανείς ν' αναφέρει εκατοντάδες ολόκληρες από παρόμοια παραδείγματα, άρχίζοντας από

'Ο τυμβωρύχος, τρομοκρατημένος, τόβαλε στα πόδια...

τόν Φραγκικό ντε Σιάβιλ, ένα Νορμανδό ευγενή, ό οποίος σύμφωνα με τά ίδια τά λεγόμενά του έπέθανε τρεις φορές, ήα φτικε τρεις φορές, και με τη βοήθεια του θεού άναστηθηκε τρεις φορές*.

Ό περιεργότερο όμως περιστατικό είναι δίχως άλλο αυτό πού συνέβη στον Γάλλο στρατηγό του Ιμπουλεοντος, ντ' 'Ορνάνο.

Κατά την υποχώρησι της Ρωσσίας, μία βόμβα χτύπησε τόν ντ' 'Ορνάνο, ό οποίος έπεσε από τό άλόγο του κι' έμεινε άκίνητος με τό πρόσωπο στο χώμα. Τόν ένόμισαν για νεκρό και ό πριγκιπ Εύγένιος διάταξε έναν από τούς ύπασπιστάς του, τόν λοχαγό Ιασε, νά θάψη τόν στρατάρχη μέσ' στο χιόνι. 'Ο τάφος είχε κιόλας ανοχτή, τό πτώμα είχε τοποθετηθή, όταν ένας από τούς ύπασπιστάς του ντ' 'Ορνάνο, ό ύπολοχαγός Λά Μπερς, πού έλειπε ως έκε νη τη στιγμή, έφτασε και παρακάλεσε νά τού έπιτρέψουν νά μεταφέρη τόν νεκρό τού στρατηγού του στη Γαλλία και νά τόν θάψη εκεί. 'Εβγαλαν λοιπόν τόν πεθαμμένο από τόν τάφο κι' ό Λά Μπερς τόν έφόρτασε επάνω στο άλόγο του. Τήν ώρα όμως πού απομακρύνθηκε, μια σφαίρα χτύπησε θανάσιμα τό άλόγο, τό οποίο σοριαστικη χάμα μαζί με τό ζωντανό και τό νεκρό φορτίο του. Τότε αναγκάστηκαν νά σηκώσουν τό πτώμα τού κακότυχου στρατάρχη και νά το φορτώσουν σε μία σούστα, με την οποία μετεφερόντο διάφοροι πληγωμένοι.

'Εάφνα όμως οι πληγωμένοι με μεγάλο τούς τρόπο και ά περιγράφτη έκπληξη είδαν τόν νεκρό ν' άρχίζει νά κουνιέται. 'Εβγαλαν τις φωνές κι' άμέσως έπρεξε ένας γιατρός, ό οποίος πιστοποίησε ότι ό ντ' 'Ορνάνο είχε έναζώντανε πάλι.

'Ο Ναπολεόν μόλις είχε πληροφορηθή τόν θάνατο τού γενναίου στρατάρχη, όταν έπρεξαν νά τόν πουν ότι ό νεκρός άναστήθηκε. 'Ο πριγκιπ Εύγένιος κι' ό Ιασε δέν θέλησαν στην άρχή νά πιστέψουν πως ή άνάστασις ήταν αληθινή, έπεσθηκαν όμως όταν είδαν με τά ματια τους τόν άναστημένο. Μά μεγάλες φροντίδες και περιποιήσεις ό στρατάρχη, ό όποιος ήταν σοβαρά πληγωμένος, μεταφέρθηκε στη Γαλλία και εκεί έγινε γρήγορα έντελώς καλά και έζησε μάλιστα αρκετά χρόνια ακόμη.

Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν πολύ συχνά και στις επιδημίες.

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1878, σε μία επιδημία χολέρας πού είχε εκδηλωθή στη Βρεττανία, μία νέα εικοσιπεννών έτών, έζητησε ένα πρωί με φοβερό ποнокέφαλο. 'Ο γιατρός πού την εξέτασε είπε ότι είχε προσβληθή από την τρομερή νόσο. 'Ως τό μεσημέρι ή κατάσταση της άρρωστης είχε χειροτερέψει και τέλος τά μεσάνυχτα ή δυστυχισμένη νέα έπαψε ν' αναπνέει.

'Ολοι ένόμισαν πως είχε πεθάνει, την έσαθανώσαν, και τό άλλο

πρωί έσπευσαν νά την θάψουν, γιατί έξ αίτίας της επιδημίας δέν έπετρέπετο οι νεκροί νά μένουν έκτεθειμένοι πολλήν ώρα. Μόλις όμως άνοιξαν νά σκεπάσουν τό λάκκο, άκουσαν έξ αφνα φωνές μέσα από τό φέρετρο. 'Όσοι ήταν εκεί τοσοκοσαν τ ή θηκαν. Κανείς δέν ήθελε ν' αναλάβη τήν ευθύνη ν' άνοιξη τό φέρετρο. Τέλος άποφασίζουσαν... νά φωνάζουν ένα γιατρό. 'Ο γιατρός, που λύσασ ο λ ο ς

καθώς ήταν, άργησε ευδοτρίες όφρες να φθάση. "Όταν έφτασε τέλος, διέταξε αμέσως να άνοιξουν το φέρετρο, μά ήταν πια πολύ άργα. "Η δυστυχισμένη νέα ήταν πραγματικά ζωντανή την ώρα που την έβλεπαν, γιατί το σάβανο της βρέθηκε κουρλιασμένο και τ'ά χέρια της ματωμένα από τα χτυπήματα στο καπάκι του φέρετρου. "Επειδή όμως άργησαν να την βγάλουν από το φέρετρο, πέθανε—πραγματικά τούτη τη φορά—από άσφυξια.

Η νευρικές ασθένειες προκαλούν συχνά παρόμοιες νεκροφάνειες και πολλοί θάφτηκαν ή κινδύνευσαν να ταφούν ζωντανοί ύστερα από μία δυνατή νευρική κρίση.

Εδώ και μερικά χρόνια, μια νεαρή Γαλλίδα από τη Σαβοΐα, κινδύνεψε να ταφή ζωντανή κατά τόν τραγικότερο τρόπο ενώ δεν ήταν ούτε άρρωστη καν. Επέθανε συχνά νευρικές κρίσεις, κατά τις οποίες έχανε απόλυτως τας αισθήσεις της. Σε μία λοιπόν παρόμοια προσβολή, ή λιποθυμία της ήταν διαρκέστερη από τις προηγούμενες και ή ακινησία της, τόσο απόλυτη, ώστε οι δικοί της την νόμισαν για πεθαμμένη. Ήταν έτοιμασαν λοιπόν, την τύλιξαν στο σάβανο της, το όποιο, σύμφωνα με τη συνήθεια του τόπου, έβρασαν επάνω της και τοποθέτησαν τη νεκρή στο δωμάτιό της.

Η κηδεία ήταν σχεδόν έτοιμη, όταν μία φίλη της νέας, που μαθαίνοντας το θάνατό της είχε έρθει από ένα γειτονικό χωριό, θέλησε να ίδη για τελευταία φορά το πρόσωπο της φίλης της και να την φιλήσει προτού την θάψουν. Ξύλασε λοιπόν τ'ά σάβανο και άρχισε να φιλάει κλαίοντας το πρόσωπο της πεθαμμένης, όταν έβλεψε της φανήκε πως ή νέα ανέπνεε. Ξετύλιξε τότε τη νεκρή από το σάβανο και άρχισε να της κάνει ένα σωρό περιποιήσεις, όπως κανουν στους λιποθυμιομένους, ώσπου στο τέλος ή ψευτοπεθαμμένη συνήθε εντελώς και—ε λ γες όφρες είχε σηκωθεί και μίμωσε με τούς δικούς της, ενώ ό τάφος της την περίμενε ακόμη άνοιχτός.

Επίσης ένας απόστρατος Γάλλος αξιωματικός υπέφερε από έπιληψια. Σε μία προσβολή έπεσε τελείως ανίσθητος και παρ' όλης τις περιποιήσεις τών δικών του, έστάθηκε άδύνατος να συνέλθει. "Έτσι στο τέλος νόμισαν ότι πέθανε. "Έγινε ή κηδεία του, έψάλλθηκε ή νεκρώσιμη ακολουθία και μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο για να ταφή.

Μόλις όμως άπομακρύνθηκαν από τόν τάφο οι συγγενες του και οι φίλοι, κι' ενώ δεν είχε ακόμη σκεπασθεί δολόκληρος ό λάκκος, ακούστηκαν έξαφνα πνιγμένες φωνές να βγαίνουν μέσα από το φέρετρο. Οι νεκροθάφτες έμειναν έκπληκτοι, και όπως στην περίπτωση που αναφέραμε και παραπάνω, έχασαν πολύτιμη ώρα, συζητώντας άν θάπρεπε να ανεβάσουν το φέρετρο ή όχι. Με την συζήτηση πέρασαν πάνω από τρία τέταρτα, ώπου τέλος άνοιχτηκε το φέρετρο. "Ο δυστυχισμένος αξιωματικός βρέθηκε νεκρός, αλλά σε μία τέτοια στάση, που δεν άφηνε καμμία αμφιβολία ότι ζούσε την ώρα που τόν έθαψαν. Είχε το ένα χέρι του γαντζωμένο στο καπάκι του φέρετρου, το στόμα του ήταν καταματωμένο και τ'ά μάτια του άνοιχτά, με έκφραση άπερίγραπτης άγωνίας. Φαίνεται πως ό δυστυχής είχε κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες για να λυτρωθεί, αλλά ή σωτηρία ήρθε πολύ άργα.

Κατά τις έκταφες, τ'ά πτώματα άνακαλύπτονται συχνότατα σε στάσεις που δείχνουν φανερά ότι είχαν ταφή ζωντανοί. "Ο Γάλλος δόκτωρ Τουρέ, ό οποίος για έπιστημονικούς λόγους είχε παρακολουθήσει την γενική έκταφή που έγινε στο νεκροταφείο τών «Αθώων» στο Παρίσι, όταν έπρόκειτο να το χρησιμοποιήσουν για άλλους σκοπούς, είδε ένα πλήθος νεκρών, που είχαν μεταποιστή μέσα στο φέρετρό τους. Το συγκλονιστικό αυτό θέαμα τού έκανε τόσο βαθειά εντύπωση, ώστε στη διαθήκη του έγραψε δολόκληρες σελίδες, που περιελάμβαναν άποκλειστικώς τ'ά μέτρα τ'ά όπο α έπρεπε να λάβουν οι συγγενεις του πριν λ'υν θάψουν για να εξακριβώσουν θετικά τόν προγόνου του.

"Ο συγγραφέας Λεοριάν, μαζί με πλήθος άλλα περιστατικά, αναφέρει και την περίπτωση ενός νεκρού Ιταλού πρίγκηπος, που το πτώμα του βρέθηκε γονατισμένο, με τ'ά χέρια σχισμένα, πίσω από την πόρτα της κρύπτης, όπου είχαν τοποθετησει το φέρετρό του κοντά στους νεκρούς τών προγόνων του.

"Ο ίδιος συγγραφέας αναφέρει και την τραγική περίπτωση ενός νεκρού μοναχού Ρικολέ, που είχε ταφή στην κρύπτη της έκκλησίας τού μοναστηριού του, και ύστερα από ένα μήνα βρέθηκε πεομένος επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια που άδηγούσαν στην έξοδο της κρύπτης. Στ'ά χαρακτηριστικά του ήταν ζωγραφ-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΕΔΙΛΑ

(ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΤ'ΝΕ)

Μιά γάτα, γάτα ποτηρή,
όσο γρηά και σταχτερή,
Άλλαξε ξάφνου επάγγελμα κι' έγινε λαπονούσια.
"Έπιρ' ένα κατάστημα και τ'ά στολίξια ήντα.
Και είχε σ'ά παράθυρα πολλά έντεθειμένα,
από άτλάδι, από αυγό, και χρυσοκεντημένα,
ζευγάρια πέδιλά' απαλά,
χρώματα πλήθος, παρδαλά !
κι' άτ' όλα ώραότερον, ένα χρυσό ζευγάρι,
κι' όποιο κορίτσι τόβλεπε, ποθοσού να τ'ά πάρη.
Μιά ποντινίαν' άσπορδερή,
έντυνη, φανταχτή, κη,
περνάει άπ' το κατάστημα, τηρά, ξανατηρά,
γυρνάει πίσω... σπατιά... και λέγει της : —"Κι'νά
γατίτσι, καλημέρα σας! παρακαλώ, μου λένε
πόσο έντιμο το χρυσό ζευγάρι έκει πουλιέται ;
Κι' ή γάτα εύθής ή ποτηρά :
—"Καλέ όρίστε μιά φορά..."

"Εδώ έμβαιον καν και καν ! "Ορίστε, να ίδουθε
άν σ'ας ηγγαίνον... στην τιμήν ; ή ! πλέον θά τα βρούμε...
"Ορίστε σ'ας παρακαλώ,
καθησάτε με το καλό.

Κι' ή ποντινίνα ή άκακη, ή άσπορούλα, ή
(μωρά,
πάρτε εις την παγίδα της ! Και μπαίνει
(μιά χαρά,
μπαίνει και καλοκάθετα, κι' άπόώνει πειά
(με χάρη
εις την τεχνίτρα τ'ό μικρό — μικρούλι της
ζωάρη.

("Ήταν άθώα — έζήτηε —
και ήξερε να φέρεται...).
"Άλλ' εκεί δά, ή γάτα μά τηρά και την
(άραξάει,
στά νόχη της την πνίγει, δού και τρεΐς και
(την σπαράζει.

Και τ'ό κεφάλι της ενώ
πλιζέ το τραγανό.
—"Άσπορούλα μου — της έλεγεν — ό πλά-
(σμα τρυφερό,
μικρούλι μου πανάμωμη, —ό ! πού να σέ
(χαρώ !
ενά σε νεκρή, στά νόχη μου, σαν ποΐσαι
(ποντινίνα,
εμά έννοια σου και τ'ά χρυσά τ'ά πέδιλα έ-
(κείνα
στον τάφο σου τόν άνήθο, σ
(πουλί μου, έγω τ' άμειρό, σ
και' όταν ήχ'ό ή σάλπιγγα Δευτερας Πα-
(ρουσίας,
ετότε τ'ά βάξεις πειά και σ'ό με άλλας σου
(άμοιας...).

"Ο νεκρός μοναχός Ρικολέ βρέθηκε, ένα μήνα μετά το θάνατό του, στα σκαλιά της κρύπτης τού μοναστηριού

Ε ΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ποντικές μου άσπρες, ώμορφες, άγάπη μου και φθός μου,
μήν παυδέσθ' έτσι δά, στα μάτια μου κόκκινου.
Καλύτερα ξεπόλητες — άκόσμη με — στη σφάρα,
παρά με χρυσοκεντητά παπούτσινα άπό γάτα !
Μεταφρ. Ι. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

φισμένη άπερίγραπτη άγωνία. Τ'ά χέρια του και τ'ά μπράτσα του ήταν καταπληγμένα. Γο ράσο του επάνω στις πλάτες ήταν κουρλιασμένο και στο κεφάλι του είχε ακόμη μαύρα σημάδια, πρόγματα που έδειχναν φανερά τ'ά υπερανθρώπων προσπάθειες που είχε καταβάλει για να παρασιώσει ή σιδερένια πόρτα, ή όποια τόν έχόριζε από τόν κόσμο τών ζωντανών.

Δυστυχώς κάθε χρόνο διαβάζουμε στις έφημερίδες παρόμοια περιστατικά και εινε και άλλα που δεν τ'ά αναφέρουν ή έφημερίδες και πολλά που δεν γίνονται γνωστά, παρά ύστερα από πολλά χρόνια.

"Αν ή έπίσημη μπορούσε αλάθητα να κρη, άν ένας άνθρωπος είχε νεκρός ή ζωντανός, τ'ά περιστατικά αυτά θ' άπεφείγοντο. Δυστυχώς όμως για την ώρα ή έπίσημη δεν έχει ακόμη βρή τίποτε σχετικό. Τό πρόβλημα όμως αυτό άπαγορεύει σοβαρά όλους τούς έπίσημους και άς έλίσσουμε πως θά έρθη ή ώρα που δεν θά γίνονται πειά τέτοια τραγικά λάθη.